

A kereskedelmi miniszter engedélyezte a VII. szegedi ipari vásárt

(A Délmagyarország munkatársától.) Fabinyi Tihamér kereskedelmi miniszter értesítette a polgármestert, hogy május 25. és június 3. közötti időre engedélyezi a VII. szegedi ipari vásárt. A miniszter az engedéllyel együtt elküldte az ipari vásár szabályzatát is.

A szabályzat szerint a vásáron elsősorban kézműiparosok vehetnek részt készítményeikkel, gyáriparosok, iparművészek, kereskedők csak abban az esetben, ha a kézműiparosok igényeinek kielégítése után még marad szabad hely a vásár területén, külföldiek pedig csak akkor, ha olyan kiállítási anyaggal jelentkeznek, amelynek készítésével Magyarországon egyáltalán nem foglalkoznak.

A szabályzat meghatározza a vásáron szedhető helypénzeket is. A helypénz a földött helyeken, a földszinti részen négyzetméterenként 15, az emeleten 12 pengő, a fedett csarnokban 10, a nyitott helyeken pedig 8 pengő. A legkisebb kiállítási hely két négyzetméter. Szabályozza a miniszter a kedvezményeket is. Azok, akik a vásárra február 15. előtt jelentkeznek, 10 százalékos kedvezményt kapnak, de kedvezmény jár a szegedi ipartestület tagjainak is.

A polgármester a miniszter rendelkezéseit most közli az ipartestület elnökségével.

550 liter tej, 67 kiló kenyér, 370 zsemlye

**Az ingyen-tej akció nehéz küzdelme a gyermekekért
Az idén 600-al kevesebb gyermeknek jut tejtízórai, mert szomorúan megcsappantak az adományok**

(A Délmagyarország munkatársától.) Iskolai tízperc. Virgonc nebulók futkosnak le a lépcsőn. Foltos a ruhájuk, ványadt-savány a kis testük, de a jó meleg tízpercben nem cserélnének senkivel. A szolga nagy kannákat visz az osztályokba. Finom illatu gőzök csiklandozzák az orrocskákat. Bögrék állnak katonás rendben a katedrákon és a kanna önti a jó, édes kakaót. A gyerekek szeme követi a kanna minden mozdulását, a kakócsappék utját. Igazgató bácsit, tanító néni, vendégeket, mindent elfelejtnek, akik pedig ott lesik, hogy robban ki a boldogság a pincelakások kis martirjaiból, ahogy sorra vándorol a teli bögre és a félzsemlye a tüdővészről marokrafogott csontos, sovány gyerekekhez.

Az angyalok mosolya lehet csak ilyen könnyes, nálás; az angyalok szemében sugárzik csak így a menyország boldogsága, ahogy ezek a kis proletárgyerekek néznek a meleg kakaóra.

Nincs az a fény azonban, amelynek nyomában ne járna árnyék és nincs öröm, lehangoltság nélkül. Kakaót iszik az egyik, mellette ül a másik, akinek tüske törött kis szívébe. Neki már nem jutott kakaó. Odacsuszlik a másik társa mellé, megreppen a kakaó illatától és fátalos szemmel nézi, mint tűnik el a meleg álmom. Csalódott szegény gyerekek. A jó-tékonyság nála már becsukta zsebeit. Pedig mennyire rászorult volna ő is. Neki is vézna, keskeny az arca, ő is harminc kilót nyom csak 8 éves létére, az ő anyja is a városi üst mellől viszi az egyetlen melegítő ételt.

Tavaly még 170 adag kakaót küldött a tejakció, ebben az iskola-
évből már csak 146-ot.

Az uccáról bevilágító fehér hó elszűrül szemünk előtt. Ki tudna itt örülni. Minden teremben súlymérés táblázat van. Az egyik gyerek 5 kilót, a másik 8 kilót bízott a tejakció óta. A legtöbb mellett azonban ott leselked a tbc. fenyegetése.

Egy 30 gyermekes osztályban leg-
alább 10 gyermekem megelőz fe-
nyegét a kór réme.

Ijesztő látvány és ijesztő jövő. Szegények ugy-

habzsolják kakaójukat, mint akik életet nyelnek kortyonként. Közülük legalább tíz lakik földalatti odúkban, legalább tíz kap csak népkonyhás kosztot és ott él tbc-től súlyosan fertőzött környezetben. Csak egy iskolában, a Csongrádi-sugaruti eleminek egyetlen osztályából. Hol van a többi osztály és hol van a többi iskola rengeteg osztályával...

Duplázott órszámokra van itt szükség, állandó harci készségekre, amely felveszi a küzdelmet, ha kell, áldozatokkal, ha kell, erőfeszítéssel, de nem engedi, hogy a vilámszűrt szegénység nyavalyája lángra gyújtja fiatal életeinket.

Több tejet és több kakaót!

Ki kell ezt erőszakolni. Még sok olyan örangyal, mint Doleh Margit, a Csongrádi-sugaruti elemi lelkes tanítónője, aki mindenkit megelőzve reggelenként besiet iskolájába, hogy megfőzze a harminc liter kakaót, mert az így helyszínen elkészítve olcsóbb és több gyereknek jut a kiszámított fillérekből — és egyszerű lendülettel emelkedne a gyermekvédelem.

A Stefánia védőintézetek rókusai osztályán vagyunk. Beteg csecsemőket bontogatnak szomorú anyák.

— Rosszul táplált, meghűlt, — hangzik az orvos melancholikus hangja.

Nincs koszt, nincs fűtőanyag, a refrén. A csecsemők pedig csendesen nézgelődnek, gyengék és mintha máris belefáradtak volna piciny létükbe, pedig a kék ég békessége és szeretete még glóriával foszforeszkál ártatlan tekintetükben. Sírás hangzik ki az egyik teremből.

— A gyerekek gyöngé, hogy fogom felnevelni... Nem marad meg, ha nem segítenek rajtam. Még most adják csak ki a tejadagot.

Csendes válasz.

Egy másik hang riad fel.

— Miért éppen tőlem vonják meg a tejet, miért éppen az én kicsi babám pusztuljon. Istenem...

— Ha éhenhal a kisfiam, ne éljek én se tovább — sikolt egy hang és kisírt szemű asszony vándorol ki az ajtón.

Az orvosok és védőnők feldúltan hallgatják a

naponta ismétlődő jajveszékelést. Szeretnék föllyuk a könny, feketére festi a falakat a bánat.

Nincs elég tej.

Dr. Török, a rókusai Stefánia orvosa szomorúan mondja:

— Naponta legalább száz asszonyt kell elküldenünk tejigénylésével, mert az idén nincs elég tej.

Mindössze 22 litert kapunk a Szanyi-féle tejakcióból, beteggyógyító, várostól együtt. Ebből kell küldeni 1 litert a gyermekágyasoknak, a többi beteg csecsemőknek, azután jönnek három éves korig a gyerekek, akiknek sürgősen szükséges. Ezt a kategóriát változtatjuk, hogy minden szükséges gyerek legalább 1 hónapig juthasson tehez. De ötször ennyire volna szükség ebben a körletben, mint amennyit kapunk.

Ilyen védőintézet pedig öt van Szegeden. Ott helyen ugyanaz a kétségbeesett küzdelem a gyerekek életéért, az anyák százainak zokogó processziójával.

Górcsövek és közlekedő edények, lombikok és kísérleti tüzek, a vegykonyhák izgató üvegalakulatai között, jegyzetek halmái előtt görnyednek fehérkabátos vegyészek. Nagy csend van. Munka és fegyelem. Még a légy dongása is feltűnő lármája a tudomány e halk műhelyében.

A vegykísérleti állomáson minden csendes. A tejakció is oly csendben bonyolódik itt, hogy jácéknak látszik az egész. A hölgyek és urak fölösleges idejükből szakítanak ki perceket adminisztrációra szíveségből, jótékonyságból és a nagy akció kis aktái szerény ívekben mutatják a modern racionalizmus, gyorsaság és okosság módszereit.

Szanyi István fővegyszerrel köztudomásu, hogy nagyszerű energiával és még melegebb szívvel karolta fel az apró gyerekeket, hogy tejtízórait juttasson nekik. Az ő lelkesedése fejlesztette példás méretűvé az akciót. Most, hogy szemben állunk vele és a tapasztalt tejhiányok felől érdeklődünk, elborul előzékeny mosolya.

— Amíg a múlt évben 3200 kis gyermeknek tudtunk adni finom pasztörizált tejet, ebben az évben

a jótékonyság megcsappant méretei mellett már csak 2637 gyermeknek jut a fehér tízóraiából.

— A klinikák értesítései és a gyerekek egészségügyi lapjai szerint az idén fontosabb lett volna a létszám fenntartása, hiszen a közegészségügy állandóan romlik.

— Kik vonták meg a segítyezést? — kérdezzük.

— Az összes egyesületek kevesebbet adnak, mint a múlt évben, az egyházközségek pedig megelégedtek az akcióról. Felhívásokat, kérelmeket küldtünk mindenfelé, de válasz csak